

ANSIOLA

sàrab. Ho deixem enlaire per escassetat de proves. En l'aspecte geogràfic és molt enraonat pensar en un derivat del mot que ha donat el fr. *anse* 'caló, golfet'. El mal és que aquest és un mot estrictament francès del qual no és clar com s'hauria pogut fer un derivat català en *-iola*, i menys en el temps en què Cabrera serví de presidi dels presoners napoleònics (car el nom ja consta en el segle XVIII). Una derivació més antiga i més indirecta? Val a dir que *anse* no és més que francès i amb antecedents poc estudiats: callen els diccionaris etimològics i del francès medieval (res Bloch-W., FEW, Gammillscheg ni God., quasi res Littré). Segons el *Dict. Gén.* és aplicació figurada de la idea d'ansa, nansa d'un recipient', 'agafador de forma corba', i en dóna un testimoni en el viatger Tavernier, 3.er quart segle XVII. Que en el català local s'hagués format semblantment un diminutiu *ansiyola (amb *yl* > *y*) no és idea gaire rebuscada, tenint en compte que *ansa* s'aplicà en molts llocs dels nostres Pirineus centrals amb el sentit de 'collada' (altre paratge de forma recurva, com *Coll Pan* < PANDUS), fet del qual Coromines cita bastants testimonis a propòsit del nom del poble de *Bon-ansa* (*Estudis de toponímia catalana*, II, 67).

ANYANA, n' (Capdepera, Mall. 22, d-9)

No té cap versemblança que vingui d'un nom de persona llatí, femení d'ANIANUS (*CTMall.* I, 45). Encara que això sigui una mera conjectura, trobant-se a tocar el torrent de *Canyamel* que porta força aigua, podem imaginar que vingui de *na Yana* 'la dona d'aigua', DIANA. Recordem que Ramon Martí registra *Jana* com a nom d'una mena de fada. *Na Yana* hauria estès la nasalitat convertint-se en *na ñana*; veg. *DECat*, article *jana*, i el nostre article *Jana*, *Font de na*. I el dels pobles valencians *la Jana* i *Anna* (de Navarrés).

ARANJASSA, s' (Palma, Mall. 26, i-6)

Nom d'una antiga alqueria, d'un hort i d'una barriada (situada a 34, a-1).

P. Cateura⁶⁰ la documenta durant el regnat de Jaume II de Mallorca; i B. Font Obrador⁶¹ l'any 1493. Com que Campaner també la dóna així el 1313 (*Cronicon Mayor.*, 41); i Poveda hi troba la variant *Alenjassa* (amb

60. Pablo CATEURA BENNÀSSER, *Mallorca y la política patrimonial de la monarquía (siglo XIII y la primera mitad del siglo XIV)*, «Estudis Balearics», VI (1982), p. 126.

61. Bartolomé FONT OBRADOR, *Historia de Lluçmajor*, II (1974), p. 93.